

Crufts 2018

Jane Juel

I foråret 2017 var begge mine hunde Filisite Brash Why alone Star og Nicla Zeta Juno Azumi blevet kvalificeret til Crufts 2018. Min eufori ville ingen ende tage, hvis jeg kom afsted ville det være 3. gang jeg deltog i selve udstillingen. Det er for mig en fuldstændig unik oplevelse at gå ind på det grønne gulvtæppe og være en del af verdens største hundeudstilling. Jeg kunne selvfølgelig ikke hurtigt nok få det ud på facebook og sluttede af med, at så manglede jeg bare en chauffør. Ikke mange sekunder efter tikkede besked ind fra Marianne (fox ru) "jeg står til rådighed", jamen så kunne det jo absolut ikke blive bedre. Den tur har vi gjort en gang tidligere sammen.....jeg har jo en tyrkertro på, at jeg kan klare næsten hele verden, men grænsen går ved venstrekørsel og "roundabouts".

Der blev bestilt hotelværelser og ATC numre, når de to ting er i hus, så er der ikke så meget andet at tænke på, før vi nærmer os marts.

Dyrlæge, trim, vask, blowing....nyt tøj var der også indkøbt, jo der var travlt op til den 7. marts, som var afrejsedagen.

Spændingen til turen havde fået et ordentligt nøk opad, idet Marianne og Helges interesse for en smuk hanhund faldt positivt ud, så ham skulle jeg se og vi skulle ha ham med os hjem, så kan man næsten ikke forlange mere.

Antwerpen var første stop, hvor vi checkede ind på et hotel der til forveksling lignede det vi boede på for 4 år siden. Der var ingen restaurant med aftensmad og personalet var ikke særlig hjælpsomme, men heldigvis er ingen af os tabt bag en vogn, så vi havde spottet en kinesisk restaurant lige i nærheden, så da hundene var ordnet, begav vi os afsted for at købe take-away. Det skal man altså passe på med på kinesiske restauranter, de må være udstyret med andre maver og fordøjelser de kinesere, der var mad til et helt kompagni soldater.

Torsdag morgen gik turen til Calais, hvor vi skulle over med toget, eller under skulle jeg vel sige. Det er en helt fantastisk oplevelse. Nu har vi jo prøvet det før, så ingen panik ved indcheck, det hele gik superglat. 30 min. Så er man på motorvejen i England.

3 ½ times kørsel på motorvej det skaber altså ingen problemer, så er man i Birmingham, og lige så stille sad jeg der som passager og tænkte, hold nu op Jane, det er da ikke noget, det kan du sagtens gøre selv.....men så ramte vi jo Birmingham og NEC området. Der er så mange rundkørsler, at jeg opgav at tælle, da jeg jo absolut skulle blande mig i kørslen og frøken GPS' beskeder, så var det ikke helt let for Marianne at styre. Først da jeg holdt mund, så kom vi ud på rette vej og nåede hotellet.

Dejligt hotel, fint værelse, alt blev installeret og så skulle vi på jagt efter nogle flere engelske pund (ret mange). Hotellet kunne ikke klare opgaven, de foreslog os at køre ned i byen, så blegnede vi godt nok, nej sagde vi, vi skal ikke ud i flere rundkørsler nu. De grinede og foreslog shuttle bussen til lufthavnen og derfra shuttle toget til Nec, hvor der var en vekselaugomat. Flere oplevelser rigere og med engelske pund på lommen kom vi tilbage til hotellet, hvor hundene skulle gøres i stand igen, der skulle bestilles taxa, alt grejet skulle pakkes sammen og ja, vi skulle også selv ha mad. Vækkeuret blev stillet og fredag morgen blev vi afhentet af en stor taxa, der rummede alt vores pik-pak.

Intet er bedre end at køre i taxabanen forbi alle de biler, der fortvivlet forsøger at finde parkering. Afsætning ud for hal 1, og så er der begyndende sommerfugle i maven. Marianne gik med ned og fik mig installeret i boxene, og så sagde hun goodbye og skulle se fox'er i en anden hal.

Vi var i rigtig god tid, så der var tid til at gå rundt hilse og snakke med gamle og nye bekendte fra hele verden, altid helt fantastisk at pleje sit netværk og præsentere sig for opdrættere man kun kender fra facebook.

Hundene blev ordnet og sat tilbage i burene, jeg fik skiftet tøj, og så opdagede jeg at min mobiltelefon var væk, havde jeg lagt den på trimmebordet, så den var stjålet, havde jeg glemt den på toilettet, ingen havde set noget, så mig i løb til dametoilettet, nej ingen mobil. Da måtte jeg tale med store bogstaver til mig selv, for der var ikke lang tid, til jeg skulle i ringen, ingen panik, det er kun en telefon, koncentration på showing. Det lykkedes.

Dommer på Crufts skotsk terrier var Mrs. Falconer, kennel Scarista, specialdommer. Zumo havde nr 6664 tilmeldt i Post Graduate, der var 9 deltagere. Jeg vidste at Zumo ikke blev påvirket af al virakken uden om ringen, han ville simpelthen showe det bedste han havde lært, og det gjorde han. Da alle havde fået deres individuelle gennemgang, så steg spændingen og sveden sprang på panden. Dommeren gik frem og tilbage, op og ned, jeg synes hun havde et godt øje til Zumo, men var det ønsketænkning.....nej det var ikke indbildning. Carisco Follow Your Dreams blev taget ud som nr 1 og Nicla Zeta Juno Azumi blev placeret som nummer 2. Det var så fantastisk, jeg har ikke ord for alle de følelser, der suser rundt i kroppen. Det var og er svært at lægge låg på euforien... mit eget opdræt.

Jeg skulle holde mig parat til Bedst i køn, men det blev ikke nødvendigt.

Meeen det var ikke slut endnu. Tilbage til min bench og så var det Why's tur i Open bitch med 13 deltagere. Katalog nr 6665, vigtigt at finde sig en god plads, man står jo ikke i nummerorden. Det var virkelig smukke hunde vi var op imod, og Why er jo desværre ikke helt stabil, når det kommer til støj og andre forstyrrelser, men hun rankede sig og viste sig fra sin allerbedste side. Hvor stolt jeg var.

Sidder her og har stadig svært ved at få armene ned, når jeg skriver om det. Filisite Brash Why Alone Star blev placeret som 4. bedste tæve i Open bitch ud af 13 særdeles fine repræsentanter. Det var helt vildt.

Man skal ha prøvet det for at forstå, hvilket stort sus det er at blive taget ud til sidst og være blandt de 4 der skal stille op for dommerbordet. Jeg er så taknemmelig og glad for at ha fået lov til at opleve dette.

Det er 4. gang jeg deltager med hund og alle 4 gange er jeg blevet placeret i de klasser jeg har deltaget, det er da vildt.

Så var det tid til at shoppe, men det var svært for både Marianne og jeg at få ro på, dels skulle vi hente Mariannes hund og dels var der jo problemet med min mobiltelefon, som jeg rigtig gerne ville finde. Vi spurgte hid og did, men ingen kunne rigtig hjælpe os, før en sød indgangsvagt foreslog, at vi henvendte os på security kontoret. Det gjorde vi, og jublen ville ingen ende tage, da min telefon blev løftet op bag glasruden, security personalet var ikke et sekund i tvivl om, at det var min.

Som sagt vi havde ikke meget ro på os til shopping, og ret beset blev vi enige om, at vi ikke rigtig manglede noget, så vi besøgte de stande, vi havde aftalt på forhånd, og så skulle vi have Connor i vores varetægt. Vi pakkede sammen og skyndte os mod hallen, hvor Connor opholdt sig. Det var skønt, da Marianne endelig havde linen i hånden. Så var det ud mod taxa holdepladsen og hjem til hotellet, hvor Marianne stod for eftermiddags drinken.

Vi havde aftalt, at vi ville køre hjem allerede lørdag, vi behøvede ikke en ekstra dag til shopping. Så vi afregnede på hotellet og gik i restauranten for at spise vores morgenmad.

Afslutningen på det hotelophold blev det mest surrealistiske vi har oplevet. Hele restauranten er fyldt med glade hundefolk til breakfast, pludselig lyder brandalarmen, alle kigger op, ingen rør sig, ingen rejser sig, alle fortsætter ufortrødent med at spise. Brandalarmen fortsætter sin infernalske larm, stadig ingen reaktion, personalet siger ikke en lyd, jeg har aldrig været ude for noget lignende. Så begynder personalet at iføre sig gule sikkerhedsveste og så kan det nok være folk kom op af stolene. Skotterne var allerede i bilen men Connor var på værelset, så Marianne i strakt galop ned ad hotelgangene sammen med gæster i badekåber, nattøj, halvt påklædte og hunde under armen. Marianne tog Connor, og jeg buret, og så var det ud til Berlingoen.

Alarmen blev afblæst og vi kunne færdiggøre morgenmaden inden turen gik hjem. Det var lige ved at være lidt for spændende.

Hjemturen gik flyvende trods et aldeles frygteligt regnvejr i Frankrig. Mariannes 70 års fødselsdag holdt vi på det mest fantastiske hotel i Tyskland. I Kolding holdt Helge og vores roadtrip var overstået. Marianne måtte lige vise Helge Connors bevægelser, der på parkeringsområdet, han var tilfreds, heldigvis.

På motorvejen havde vi mødt masser af skilte med teksten "Dart Charge" og vi talte flere gange om, hvor man skulle betale, men fandt ingen betalingssteder eller henvisning til disse. 1 mdr efter hjemkomsten modtager jeg så et brev med vejafgifter, 2 stks et for udrejse og et for hjemrejse, jeg har jo prøvet det før, så jeg ringede flaks til firmaet og fik en snak, man kan så betale på visse udvalgte tankstationer, men helt ærligt, hvor skal man vide det fra. Bare til oplysningen for andre ligesindede, så læs teksten grundigt og kig på sidste betalingsfrist, jeg så beløbet 622,00 kr på

hver, heldigvis nåede jeg at se datoen for sidste indbetaling, exact den dag jeg havde modtaget brevet, så jeg skulle betale 22, 24 kr i vejafgift den ene vej og lidt mindre den anden vej, der blev fluks overført penge. Således kan selv den dejligste tur få et lidt dumt efterspil, hvis man ikke er vågen.